

frem blev tvungen til af den Stemning, som var oppe i Befolkningen, at fremsætte Venstres Krav i positive Lovforslag, men saa tror jeg ogsaa, man har Lov til at fastholde, at Forslagene i Virkeligheden ere Venstres; det gælder i hvert Fald Lovforslaget om Formue- og Indkomstskat. Med Hensyn til Lovforslaget om Ejendoms-skyld har det ærede Medlem jo Ret i, at det oprindelig er Højres Forslag, men det er ikke det Forslag, som Højre stillede, vi nu have liggende for os til Behandling. Det Forslag, som Højre stillede, havde mange og store Skavanker, idet der ikke var fastsat nogen Overgangstid, nogen Overgangsbestemmelser for Lovens Ikrafttræden, Bestemmelser, som vare absolut nødvendige, hvis Loven ikke skulde komme til at virke uretfærdigt. Saadanne Bestemmelser ere nu indførte i Lovforslaget, som derigennem faar en meget væsentlig forbedret Skikkelse. Ligeledes var der ikke i dette Forslag Erindringsregler for de smaa Ejendomme, og vilde man have gennemført Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det kom fra Landstinget, vilde man over for de smaa Ejendomme være kommen til at begaa en meget stor Uret. Og saaledes kunde man nævne mange Punkter, saa jeg vil hævde, at skønt Forslaget oprindelig har været Højres, er det dog under de seneste Behandlinger undergaaet saa store Forandringer i god demokratisk Retning, at det nu meget vel kan forsvares at kalde det Venstres.

Det ærede Medlem sagde, at den stigende Skala var et Hartværksarbejde, og spurgte, hvorfor man ikke tog Højres. Det er jo for Resten ganske løjerligt, at i samme Aandedræt, det ærede Medlem anker over, at Venstre tog Højres Forslag, anbefaler han selv at vedtage Højres Forslag. Og naar han siger, at den stigende Skala er et Hartværksarbejde, bringer det mine Tanker noget tilbage i Tiden. Jeg erindrer saaledes, at i Skattekommissionen fremsatte det ærede Medlems Partifælle i sin Tid Forslag om en Rateskala, der blev fremsat, saa vidt jeg erindrer, i de smaa Indtægters Navn. Men hvis jeg ikke husker fejl, viste det sig ved en Sammenstilling med den af Skattekommissionen foreslaaede stigende Skala, som den daværende Ordfører for Skattelovene, den nuværende højttærende Justitsminister, foretog her i Salen, at den Rateskala, som det ærede Medlems Partifælle fremsatte, faldt aldeles igennem, og at Venstres Skala var gunstigere. For saa vidt kunde det altsaa synes at være ganske urimeligt, naar det

ærede Medlem kalder Venstres Skala for et Hartværksarbejde, og man kunde ogsaa synes, det var underligt, at naar det ærede Medlem selv og hans Parti har fremsat Forslag om en Rateskala, han saa ikke optog den, men i Stedet for henviste til Højres. Med Hensyn til „Hartværksarbejdet“ vil jeg dog sige, at meget kunde jo tale for at gaa over til den Form for en stigende Skala, som man kalder Rateskala, hvor Overgangene ikke blive saa store som under den anden Form. Men selv om man fastsætter en Rateskala, vil det dog alligevel i nogen Maade komme til at hero paa et Skøn, hvordan man fastsætter Overgangene. Naar det ærede Medlem anbefaler os at tage Højres Rateskala, vil jeg dog dertil sige, at den havde den væsentlige Mangel, at den ikke tog Sigte paa Statskassens Balance, som det ærede Medlem jo var enig i, at vi maatte søge at faa bragt til Veje. Den Rateskala, Højre i Landstinget foreslog, gik jo med Hensyn til den Sum, den vilde udbringe, ikke nær saa højt som den Skala, vi have foreslaaet. Der vilde, saa vidt jeg husker, komme til at mangle et Par Millioner. Nu sagde det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen), at det var meget let at forandre denne Rateskala, saaledes at den gav sammé Beløb som den, Venstre har. Selvfølgelig var det meget let, der var bare det i Vejen, at man oppe i Landstinget ikke vilde gaa ind paa den, og denne Hindring synes mig at være tilstrækkelig til at forklare dette Forhold. Jeg skal i øvrigt ikke opholde mig herved, men søge at finde det, som jeg vil kalde det centrale i det ærede Medlems Anker mod Skattelovene, og det er da dette, at vi gennem disse Skattelove drive en Overklassepolitik, lovgive til Fordel for en bestemt Klasse, nemlig for Hartkornsbesidderne. Deri synes det mig, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds samlede sine Anker, det gjorde han i Fjor, og det gør han i Aar. Jeg tror nu ikke, at det ærede Medlem har Ret i denne Betragtning, det vil sige paa en vis Maade kan han jo have Ret, men jeg tror alligevel, at naar vi tage Hensyn til hele det store Lovgivningsarbejde, som vi beskæftige os med i sin Almindelighed, vil det ærede Medlem ikke kunne kalde det uberettiget, at vi tage Sigte paa at udjævne netop de Samfundsklassers Byrder, hvorom der her er Tale. Det ærede Medlem nævnedes en samlet Gave til Hartkornsejerne paa 200 Mill. Kr. Det skal jeg ikke komme nær-